

sterens ærede Partifælle det ærede Medlem Hr. Holger Larsen, thi det, som det kommer an paa, er dog ikke blot, hvad Træneringen af denne Sag her paa Rigsdagen vælgermæssigt kan give, men ogsaa og ikke mindst, om det er muligt at bringe yderligere Ofre paa dette Alter, og om et Tillægsoffer ud fra hele den finansielle Situation overhovedet er muligt. Og ser man paa dette Spørgsmaal, søger man at klare det helt ud af det agitatoriske, mener jeg ikke, at Betsvarelsen kan være tvivlsom; men naar dette er Tilfældet, forekommer det mig, at saa bliver der ikke længere Brug for Betragtninger som dem, det ærede Medlem Hr. Holdgaard ogsaa gav Udtryk, Udtalelser som disse, at det er slet ikke de smukke Talemaader, det er slet ikke de store Ord, der gør det. Nej, det er ganske sikkert til Løsningen af denne Opgave hverken smukke Ord eller store Talemaader, som gør det, men naar disse bilægges med 72 Mill. Kr. kontant aarlig, og det saa heller ikke gør det, ja, saa spørger jeg: Hvad er det saa, der gør det i denne Sag, hvor vidt og hvor langt mener man saa, at man skal gaa for ikke længere at have Brug for dette Tillæg til det kontante Beløb af smukke Ord og begejstrede Talemaader om, hvad der bør ydes, og hvad vi er i Stand til at yde? Jeg havde det Indtryk af det ærede Medlem Hr. Holdgaards Udtalelser, at han vel endnu har et Oplag af de Talemaader, som han siger ikke gør det, at han har adskillige smukke Ord endnu i Behold, som han ønsker at ofre paa dette saakaldte de gamles Alter. Men hvad det kontante angaar, hvad Rigens Mønt angaar, saa er det ærede Medlem ikke særlig stærkt forsynet med de Kontanter, som et Tillægsoffer vilde kræve. Jeg havde det Indtryk, at udover de 72 Mill. Kr., som man mener at maatte beslaglægge til Løsningen af denne Opgave i Finansaaret 1925—26, er det, som det ærede Medlem Hr. Holdgaard vil ofre, vistnok meget beskedent, og det gør det ærede Medlem og det Parti, han repræsenterer, Ret i, det bør og maa være meget beskedent, hvis vi overhovedet skal komme nogenlunde økonomisk og finansielt igennem den kommende Tid.

Den højtærede Minister sagde, at han havde hørt nogle bruge Udtrykket 72 Mill. Kr. i Forbindelse med Aldersrenteloven, men hvor dette Tal kom fra, forstod den højtærede Minister ikke, thi, sagde han, det er 41 Mill. Kr., der er opført paa Finansloven, og det bliver ikke et samlet Beløb af 72 Mill. Kr. for Stat og Kommune, men det

bliver kun godt 70 Mill. Kr. Og det er rigtigt, det bliver saadant noget som 70½ eller 70¼, deromkring. Men saa skal den højtærede Minister se paa den næste Post paa sit Budget, der vil han finde de 1½ Mill. Kr., hvormed de Kommuner, som særlig bliver trykkede ved Gennemførelsen af Aldersrenteloven, skal støttes i Finansaaret 1925—26. Naar den højtærede Minister lægger de 1½ Mill. Kr. til det af ham rigtigt beregnede Beløb, saa kommer han vistnok til de 72 Mill. Kr. Jeg nævner kun dette, for at der ikke skal være Splid i Ministerens Sind i Anledning af de Udgiftstal, som knytter sig til denne Lov, for de er ganske simple og enkle og dækkes af det opgivne Beløb, de 72 Mill. Kr.

Den højtærede Minister talte om, at jeg havde fremsat uvenlige Bemærkninger til ham i Forbindelse med denne Forhandling. Jeg forstaaer slet ikke, hvorledes den højtærede Minister er kommet til dette Resultat. Mig bekendt har jeg ikke paa nogen Maade været uvenlig overfor ham. Tværtimod, jeg synes, jeg har været anerkendende; jeg har udtrykt min Anerkendelse af, at den højtærede Minister har forladt flere af de Agitationspunkter, som ellers fra hans Partis Side har været ført i Forgrunden, Aldersgrænsen, Fradragsreglerne o. s. v., og ved at stille dette Forslag uden at ændre paa disse Punkter har den højtærede Minister anerkendt, at de Principper, som er nedlagt i Loven, hviler paa fast Grund og er absolut fyldestgørende. Jeg har ydet min Anerkendelse af dette, og saa har jeg tøjet til, at jeg vel forstod, at Ministeren ikke ønskede at gøre dette i klarere Dagslys end højst fornødent, og at jeg derfor godt forstod, at der lavedes den lille Camouflage, der havde fundet sit Udtryk i Takstændringer, om hvilke den højtærede Minister maatte vide, at de var ganske uigennemførlige. Nu siger den højtærede Minister og den ærede socialdemokratiske Ordfører, at det er jo slet ikke sikkert, at de er uigennemførlige; de synes begge at nære ganske godt Haab i saa Henseende. Ja, men naar de hører det ærede Medlem Hr. Holdgaard og gør sig klart, hvad det er, han vil ofre udover de smukke Talemaader og de skønne Ord, naar de hører, at det ærede Medlem ikke paa nogen Maade vil være med til at yde mere, end Loven allerede giver dem, der i Forvejen har noget, synes jeg, at begge de Herrer, baade den højtærede Minister og den ærede Ordfører, maa være klare over, hvorhen Vejen for de foreslaaede Takster fører: de ender ikke i Lovtidende, men i